

Cuộc đời đổi thay

NDT

Gia đình Khải đến Mỹ theo diện HO, thẩm thoát đã được hơn ba năm, với bốn đứa con, Trung lớn nhất nay đã 14, đến Thái 11, Nguyên 7 và cô con gái út tên Thúy mới lên 4 tuổi.

Cũng như một số người sĩ quan diện HO đến Mỹ, Khải từ ngày đến xứ lạ quê người này vẫn sống bằng nghề bỏ báo cho tờ Sacramento Bee. Lương hàng tháng đưa về cũng đủ sống. Tâm Đoan vợ Khải đi học kỹ thuật về điện hơn hai năm ở trường ARC, sau khi tốt nghiệp đã đi làm cho hãng điện tử ở Folsome.

Các con còn nhỏ nên ngay từ khi đến Mỹ được hưởng trợ cấp Welfare. Cuộc sống gia đình nhờ thế cũng tạm ổn định.

Trong thời gian hơn ba năm chung sống trong căn hộ apartment ở Shade Tree gần trường ARC, gia đình sống đầm ấm, hạnh phúc bên những bữa cơm đạm bạc, ấm áp, thưởng thức những món ăn thuần túy Việt Nam do người nội trợ Tâm Đoan nấu nướng. Các con đều ngoan ngoãn, trẻ đẹp, dễ thương. Mặc dầu trong gia đình chưa có điều kiện để mua một căn nhà riêng cao ráo, rộng rãi, chưa có tiền để mua xe mới đẹp, sang trọng như người ta. Gia đình còn phải ở thuê một căn hộ apartment hai phòng loại rẻ tiền, để ở dù chật hẹp, sống chật chội, chung sống với nhau cho qua ngày, và hai chiếc xe Toyota cũ kỹ mua lại của người ta, để hai vợ chồng có phương tiện di chuyển hàng ngày. Dù sống trong hoàn cảnh thiếu thốn và tù túng bước đầu như vậy, nhưng cả gia đình ai cũng thấy rất hạnh phúc. Khải thấy mình hạnh phúc hơn, khi có được một người vợ trẻ đẹp, duyên dáng, thùy mị, nhưng lại đầy quyến rũ như Tâm Đoan. Chả vì thế bạn bè đứa nào cũng khen Khải tốt phước, có được một cô vợ trẻ đẹp, xinh xắn và dễ thương như thế. Mỗi lần nghe bạn bè khen như vậy, Khải vẫn thầm mong rằng hạnh phúc của mình với Tâm Đoan mãi mãi bền đẹp. Nhất là con bé Thúy, nó thương mẹ nó lắm, nó lại giống mẹ nó như đúc, và hình như không bao giờ nó muốn xa mẹ nó nửa bước.

Từ ngày Tâm Đoan chính thức đi làm cho một hãng điện tử ở Folsome, cuộc sống gia đình có phần khấm khá, dư giả hơn. Nhờ những đồng tiền dư giả đó, cả hai vợ chồng lại gửi về Việt Nam để giúp đỡ cho bố mẹ, và những anh em còn ở lại bên quê nhà.

Trong thời gian đi làm cho hãng điện tử, có lẽ Tâm Đoan đẹp, dễ thương, nên đã lọt vào cặp mắt để ý của ông chủ hãng giàu có tên Thomas đã ngoài 50 tuổi, đã có vợ và hai đứa con, một gái và một trai. Hai vợ chồng hục hặc nên đã ly dị nhau được gần 5 tháng, đó là cơ hội tốt, để Thomas tìm kiếm một người đàn bà khác để thế vào chỗ trống trái đó trong cuộc đời. Mà người đàn bà ông muốn tìm kiếm đó, không ai khác hơn là cô gái Tâm Đoan xinh đẹp, mà ông muốn bằng đủ mọi cách để chinh phục và muốn lấy nàng về làm vợ bây giờ.

Cái ngộ của con người Thomas, có một cái nhìn, có một lối suy nghĩ hơi tàn nhẫn là biết người ta đã có chồng và có bốn đứa con, mà ông ta cũng còn muốn tìm cách để chiếm đoạt vợ của kẻ khác. Với gia tài kết sù, giàu có, nhà cao cửa rộng, xe hơi tối tân, loại đắt tiền. Đứng trước một người con gái Việt Nam mới có 32 tuổi đầu, còn trẻ đẹp, đầy sức sống, với thân hình cân đối, đầy hấp dẫn và quyến rũ của Tâm Đoan. Thomas đã không ngại bỏ tiền mua chuộc một cô gái Việt Nam mới đến Mỹ chân ướt chân ráo được vài năm. Còn Tâm Đoan thấy cảnh giàu có, lối sống sang trọng như là một ma lực, đầy hấp dẫn lôi

cuốn, nên nàng đã lóa mắt trước sự lộng lẫy sang trọng, đầy đủ mọi tiện nghi của ông chủ Thomas. Rồi những món quà, những món đồ ông mua tặng trị giá từ vài ngàn đôla trở lên. những buổi trưa ông lại chở nàng đi ăn ở những nhà hàng sang trọng, nổi tiếng, đắt tiền. Có nghĩa là Tâm Đoan được chiều chuộng đủ thứ, đủ mọi điều, nàng muốn gì cũng được. Thomas sẵn sàng chiều chuộng cả vật chất, lẫn tình cảm, miễn là mục đích cuối cùng của ông ta là chiếm đoạt được một cô gái Việt Nam Tâm Đoan với vẻ quyến rũ của người Á Châu triu mến, trẻ đẹp, dịu dàng, dễ thương.

Đứng trước một người Mỹ mà Tâm Đoan cho là quá tốt đối với nàng như vậy, từ cách săn đón, chiều chuộng, quà cáp, lại romantic hơn chồng gấp bội... nhìn lại chồng, nàng thấy chồng bỗng nhiên trở nên rất tầm thường, nhiều khi đã trở nên quê mùa, ngây ngô, khờ dại không có một chút hấp dẫn nào... và từ đó tình cảm với chồng đối với nàng đã bắt đầu lạnh nhạt, phai mờ dần theo thời gian.

Trước sự quyến rũ của đồng tiền đô la, trước những tiện nghi quá đầy đủ, những món quà trao tặng hấp dẫn đắt tiền, những bữa ăn trưa sang trọng đầy tốn kém và cộng với sự ga lăng, chiều chuộng tận tình của Thomas hết cỡ, để hòng chinh phục Tâm Đoan sa ngã vào vòng tay của Thomas, để nàng chấp nhận làm vợ của Thomas trong lúc này.

Vào một buổi trưa đẹp trời, thay vì đưa Tâm Đoan đi ăn trưa ở nhà hàng sang trọng, Thomas đã chở Tâm Đoan về nhà riêng của mình và tại nơi đây Tâm Đoan đã không ngần ngại trao thân gởi phận một lần nữa trong vòng tay của Thomas một cách dễ dàng trong sự ngây ngất và cuồng nhiệt của một người đàn ông khát tình đã hơn 6 tháng. Họ lăn lộn với nhau trên giường như những con thú hoang, giãy vò thân xác nhau trong tội lỗi, mà người con gái kia đã quên đi cội nguồn của mình là một người đàn bà Việt Nam đã có chồng và 4 đứa con đang chờ đợi ở nhà. Và cái ông Thomas ghê tởm kia, đã cam tâm xé nát hạnh phúc của một gia đình Việt Nam mới đến Mỹ.

Vì kém suy xét và cũng vì đam mê, lãng mạng, thêm thuồng một lối sống xa hoa, giàu có, sang trọng, Tâm Đoan đã bỏ chồng, bỏ con ngay từ ngày hôm ấy, không còn muốn trở về căn hộ apartment âm thấp, hôi hám, để lấy quần áo, giày dép... cũ kỹ kia. Đối với nàng những thứ đó bây giờ không cần nữa, mà nàng chỉ muốn ở lại căn nhà to lớn rộng rãi, trị giá cả bạc triệu đô la đó, để sống với Thomas như một người vợ của một ông chủ giàu có.

Khi biết vợ đã bỏ mình để đi sống chung với một ông chủ Mỹ giàu có, Khải đau lòng, buồn tủi, bây giờ gà trống phải nuôi con nơi xứ lạ quê người.

Mặc dầu bị vợ bội bạc, bỏ nhà ra đi như vậy, nhưng Khải vẫn còn yêu vợ, vẫn còn nhớ thương đến những tháng ngày vợ chồng ôm ấp sống chung bên nhau, nên tất cả quần áo của vợ, Khải đem giặt, và ủi cẩn thận, rồi cất vào những valy, để mong một ngày nào đó, vợ sẽ trở về với gia đình và mặc lại những quần áo cũ này.

Mỗi lần đưa con gái út mở miệng hỏi:

- Bố ơi, mẹ đâu rồi.

Khải chỉ biết cúi mặt xuống mà khóc trong buồn tủi, và chua xót cho cuộc đời, rồi trả lời con:

- Mẹ con đang đi làm xa để kiếm tiền về nuôi con, mẹ sẽ làm thật nhiều tiền, để mua quần áo đẹp cho con mặc.

Đưa con gái út nũng nịu:

- con chẳng cần áo đẹp, con chỉ cần mẹ thôi.

Rồi Khải lại dỗ dành thêm:

- Không, mẹ còn mua cho con chiếc xe đạp mới, đắt tiền để con tập chạy. Mẹ sẽ mua nhiều giày, dép mới để con mang.

Đứa con gái cũng vùng vằng trả lời:

- Không, con cũng không cần những thứ đó đâu. Con cần mẹ cơ.

Ôi một đứa con gái út mới lên 4 tuổi đầu, mà nó cần tình thương, tình mẫu tử, cần tình người, cần tình mẹ hơn là những món đồ sang trọng, đắt tiền mà bố nó đã đưa ra để dỗ dành nó.

Trong hoàn cảnh đó, Khải đành dỗ con:

- Ủ, để bố gọi mẹ về ngay với con nghe.

Đứa bé nghe xong:

- Ủ, bố gọi mẹ về ngay cho con đi

Khải đành trả lời con:

- Ủ, để bố gọi ngay bây giờ.

Con Thúy thấy bố gọi thì mừng lắm. Đưa phôn lên miệng nói, cho con bé mừng vậy thôi chứ Khải bây giờ có biết số phôn của mẹ nó ở đâu mà gọi. Nhưng con bé Thúy thấy bố cầm phôn gọi như vậy, ra chiều cũng thích thú lắm.

Vợ vừa bỏ nhà ra đi được một tuần, thì cả nhà các con thi đua nhau cảm sốt, sổ mũi, nhức đầu liên tục. Người ta nói, tại chúng nó nhớ mẹ chúng nó đó.

Đứa con gái út có hôm bị sốt cao, ho dữ dội. Khải phải đưa đi khám bệnh tại phòng mạch riêng, bác sĩ bảo cháu bị viêm phế quản cấp tính.

Thế là ban đêm nằm ngủ, mỗi lần sốt cao, đứa con gái mơ màng, quờ quạng, gọi:

- Mẹ ơi!!! Mẹ ơi!!!

Khải đưa tay sờ trán con thấy nóng hổi, rồi lấy tay vỗ về vào lưng con bé, để ru con nằm yên, thêm thiếp ngủ lại.

Nhìn con mà Khải đau nhói buốt cả tim, tan nát cả tâm hồn, buồn cho cuộc đời mình sao bước chân tới Mỹ mới vài năm mà đã có quá nhiều cay đắng.

Nhiều khi nghĩ lại, Khải nghĩ bụng:

- Phải chi mình đừng đi Mỹ, chẳng thà ở Việt Nam nghèo khổ, ăn cơm với cá khô hay muối hột, mà vợ chồng, con cái hạnh phúc bên nhau, còn hơn là ở nước Mỹ giàu sang, phồn vinh này, mà vợ mình đã bỏ nhà ra đi theo người khác như hôm nay.

Mà trước đây mấy đứa bạn hay chọc ghẹo Khải:

- Ê Khải, tao nghe người ta nói: Vợ đẹp là vợ của người ta. Còn vợ xấu là vợ của mình.

Khải cũng cố gắng cãi lại:

- Người ta nói vậy thôi, chứ vợ chồng lấy nhau đã có con rồi làm sao mà bỏ nhau được.

Ôi thôi hôm nay, ngồi nghĩ lại, sao người ta có nhận xét đúng thế.

Tuy vậy, Khải vẫn nghĩ:

- Không phải tất cả những người con gái đẹp lại hành xử như vậy đâu, mà có lẽ chỉ một số rất ít người có thói hư như vậy thôi, chứ phần đông họ là những người tốt, tôn trọng đời sống vợ chồng, có tinh thần trách nhiệm, có bổn phận để lo cho con cái, và hết lòng chung thủy với chồng.

Hàng ngày buổi sáng chở con đi học, buổi chiều chở con về, rồi lo đi chợ, nấu cơm, giặt giũ quần áo, hút bụi, rửa chén bát..., đã chiếm hết thời gian rảnh rỗi của Khải. Chàng đã quá mệt mỏi cho bổn phận làm bố và thay mẹ nuôi con. Mà khổ nỗi không có mẹ, các con nó lại thay phiên nhau đau ốm luôn, nên đã mệt lại càng mệt hơn.

Mới sáng nay Trung đưa con đầu lòng bị đau bụng, Khải chở Trung tới phòng khám, bác sĩ bảo cháu bị viêm ruột thừa, nên đã làm giấy tờ chuyển Trung vào bệnh viện để mổ. Vừa phải ở trong bệnh viện lo cho con mổ, vừa phải về nhà lo cho các con ăn uống, rồi chở các con tới nhà người bạn hàng xóm để gửi các cháu ngủ lại qua đêm. Ôi muôn vàn khó khăn, không biết ở đâu cứ dồn dập, ào tới. Khải vẫn cố gắng chịu đựng trong nỗi nhọc nhằn để lo cho con trong hoàn cảnh khó khăn hiện tại.

Đưa con trai đầu long thấy bố về mặt phờ phạc, mệt mỏi, chạy lăng xăng để lo cho các con trong hoàn cảnh khó khăn đó.

Trung thấy được việc làm sai trái của mẹ, nên đã mở miệng:

- Mẹ tệ thật, bỏ bố và các con ở nhà như vậy, thì thật là tội nghiệp cho bố quá. Con nói thật với bố chứ con buồn mẹ lắm.

Khải nghe con trai đầu lòng nói, cũng làm cho Khải trầm buồn, cho một người vợ không chung thủy.

Rồi nói với con bằng một giọng trầm buồn:

- Cũng tại đời sống vật chất, sự lôi kéo quyến rũ của đồng tiền, những món đồ trang sức vô giá, những tiện nghi sang trọng và danh vọng, quyền thế của một xã hội mà đồng tiền là mục đích tối ưu, chủ nghĩa vật chất... nên nhiều người đã sa ngã, buông mình theo những đòi hỏi của thể xác, dục vọng, trong đó có mẹ của con. Mà quả thực họ là những kẻ đáng thương hơn là đáng ghét. Vì họ không thấy được hết những cay đắng, những giả tạo của lòng người, chưa thấy được hết những hậu quả của vấn đề cho cuộc sống về sau. Họ chỉ lao mình vào những cái hào nhoáng, sang trọng, đẹp đẽ giả tạo bề ngoài, trước mắt, để rồi sau đó nhiều người đã phải ân hận, ăn năn. Họ như những con thiêu thân lao mình chết mà không biết chết vì cái gì.

Không hiểu sao hôm nay qua lời nói của một đứa con, Khải đã ngồi triết lý với đứa trẻ mới lớn, mà làm sao nó có thể hiểu hết những chuyện đời, chuyện của người lớn. Thế nhưng Khải cứ nói, nói cho hết, cho vơi đi những nỗi buồn đang ray rức trong lòng của mình.

buổi tối ghé nhà người bạn rước các con về, đưa con gái út lại hỏi bố:

- Sao mẹ không ở nhà coi tụi con, mà phải để tụi con ở nơi nhà người ta như vậy, buồn lắm, vì con không có đồ chơi.

Khải nghe xong đau nhói cả lòng:

- Ủ, để bố gọi điện thoại để mẹ về với con nhé.

Đứa bé thơ ngây mở miệng:

- Dạ, con mong mẹ về với con sớm, vì con nhớ mẹ lắm.

Ồi con bé không biết nó có nhớ đến những lần trước mà bố nó cũng đã nói láo như vậy, để an ủi nó không? Hay với tuổi đời của nó chưa có thể phân biệt, trước sau những gì mà bố của nó đã nói ra. Mỗi lần nghe con hỏi đến mẹ như vậy, là mỗi lần tâm hồn của Khải cứ như nát tan, cảnh gà trống nuôi con quá vất vả.

Khải nhớ lại lời người ta thường nói:

- Con không cha, ăn cơm với cá, con không mẹ lót lá mà nằm. Hay: Con không cha ăn cơm với cá, con không mẹ liềm lá đầu đường.

Đúng có lẽ người ta nói đúng, người đàn bà, phụ nữ họ lo cho con cái chu đáo hơn là đàn ông, con trai. Vì trời sinh họ ra vốn đã kiên nhẫn, chịu khó, chịu đựng giỏi hơn đàn ông, và tình yêu thương con cái của họ cũng dạt dào hơn đàn ông. Và chính vì thế họ thường gắn bó với con cái hơn đàn ông, họ không muốn rời xa con cái. Chỉ có một số ít người đàn bà, con gái họ nghĩ đến mình hơn là nghĩ đến con cái, nên họ đã bỏ con cái bơ vơ, cù ba, cù bảy, để đi tìm nguồn vui mới, hạnh phúc mới cho riêng mình, như Tâm Đoan vợ Khải.

Khải cũng mong rằng một ngày nào đó Tâm Đoan sẽ hối hận con đường mình đã chọn, và sớm quay về với chồng con, để sống lại những ngày đậm bạc, đậm ấm như xưa. Khải có thể tha thứ tất cả, miễn là vợ hồi tâm, trở về với gia đình, chàng sẽ không oán trách vợ đã lầm lỡ. Và chàng cứ chờ đợi, chờ đợi vợ hơn 5 tháng trôi qua, trong mòn mỏi, mà vợ thì cứ biệt tăm.

Còn đối với Tâm Đoan khi về ở với Thomas, vì không muốn nàng còn bận tâm đến người chồng cũ, cũng như không muốn để nàng buồn khi nhớ đến các con, nên Thomas đã dẫn nàng đi chu du khắp Châu Âu, nào đưa nàng đi tới Pháp, Anh, Đức, Ý, Roma, ghé toà Thánh La Mã, rồi đáp máy bay sang các nước Đông Âu, rồi bay sang Singapore, Đài Loan, Thái Lan, rồi khi trở về Mỹ, Thomas lại đưa nàng tới Las Vegas, Hawaii, Florida, và những nơi danh lam thắng cảnh ở Mỹ.... Với hơn năm tháng ngao du đó, như bước vào thiên đường dưới trần thế. Nàng đã lóa mắt trước sự hào phóng, kiêu vung tiền qua cửa sổ, để chiêm ngưỡng một cô gái Việt Nam còn trẻ đẹp. Bao nhiêu tiện nghi, phương tiện giàu có của Thomas, Tâm Đoan được tận hưởng tất cả như là một bà hoàng.

Nhưng khi về lại căn nhà của Thomas để sống những ngày bình lặng như người vợ thực sự của Thomas rồi, Tâm Đoan mới thấy nảy sinh những khó khăn, mà trước đây nàng không bao giờ nghĩ tới, nào phong tục, tập quán, văn hóa, ngôn ngữ giữa hai quốc gia, giữa hai vợ chồng, nó hoàn toàn khác biệt. Anh ngữ của nàng lại quá kém cỏi, nhiều lúc Thomas nói nàng không hiểu, mà nàng nói Thomas cũng không hiểu, mà nhiều lúc nàng quơ cả hai tay, hai chân loạn xạ cả lên mà nhiều khi cũng chẳng hiểu gì nhau. Mà vợ chồng không hiểu hết ý của nhau, không thông cảm trong cách xã giao cư xử hàng ngày, lại không té nhị

với nhau trong cách ăn nói, xử thế, thì làm sao mà có thể yêu nhau, làm sao mà có hạnh phúc được. Yêu nhau đâu phải ở chỗ chào nhau lịch sự qua câu nói ngoài môi, hay cái hôn hờ hững, thông lệ cho lấy có vậy thôi, thì nó có ý nghĩa gì đâu. Mà hạnh phúc cũng đâu phải cứ ôm nhau, quần quít bên nhau trên giường, trên nệm, trong phòng ngủ là đủ.

Hàng ngày Thomas đi làm, Tâm Đoan ở nhà thui thủi một mình như người tù bị giam lỏng, đi ra đi vào, chung quanh bốn bức tường, và vườn hoa sau nhà, với một sân cỏ khá rộng, nàng thấy tâm hồn, tự nhiên trống vắng, cô đơn, tù túng, và cuộc sống như nó đang thiếu một cái gì đó trong đời sống vợ chồng như trước đây khi sống với Khải nàng đã thấy.

Nhiều lúc Tâm Đoan tự hỏi:

- Có phải vợ chồng cùng một chủng tộc, cùng một ngôn ngữ, cùng một phong tục, tập quán... chúng ta dễ dàng thông cảm và hiểu nhau hơn không?

Đối với người khác thì Tâm Đoan không biết, chứ riêng Tâm Đoan sau gần sáu tháng chung sống với Thomas Tâm Đoan đã thấy rõ ràng là như vậy. Chắc chắn không ít thì nhiều nó cũng hạn chế tình cảm, sự yêu thương, gắn bó thân mật với nhau giữa hai vợ chồng, hay giữa họ hàng hai bên của một gia đình, có hai chủng tộc khác nhau như thế.

Sống với người chồng cũ, Tâm Đoan thấy chồng luôn luôn có trách nhiệm và có bổn phận với gia đình, với vợ, và với các con. Dĩ nhiên là vợ chồng làm sao mà tránh khỏi những lúc giận hờn nhau, bực bội, tức tối, cãi nhau qua lại, nhưng sau đó lại làm hòa với nhau và có trách nhiệm với nhau cùng chung lo cho hạnh phúc gia đình, nhất là lo cho các con. Còn bây giờ đối với Thomas, Tâm Đoan như là một cô gái làng chơi được Thomas mua về để phục vụ cho những đòi hỏi xác thịt, sinh ý của hắn khi cần, còn ngoài ra nàng như một con ở sang trọng, cao cấp. Chứ không có tình cảm, tình nghĩa vợ chồng gắn bó, yêu thương, thông cảm và yêu quý nhau thực sự như khi còn ở với Khải.

Thomas hôn Tâm Đoan rất nhiều lần, bất cứ khi nào, lúc nào, và ở đâu, kể cả ở những chỗ thanh thiên bạch nhật, đông người, chàng đều có thể hôn được cả, không kể có ai bên cạnh, những lúc như vậy Tâm Đoan mắc cỡ và bẽn lẽn lắm, vì dầu sao ở bên trong con người tiềm tàng của nàng vẫn còn là một người con gái Việt Nam thuần túy, mà đã hấp thụ nền đạo đức, giáo dục luân lý muôn đời tốt đẹp của người Việt Nam sẵn có trong tâm hồn, trong lòng của nàng. Có lúc chàng hôn lấy hôn để cho một cảm giác nóng bỏng nhất thời, nhưng những cái hôn ấy đều có vẻ lợi dụng, để thỏa mãn cái cuồng nhiệt nhất thời của hắn mà thôi, cho nên sau đó nó trở nên lạt lẽo, vô vị và vô nghĩa. Còn ở với Khải, thỉnh thoảng Tâm Đoan mới thấy Khải hôn mình một lần nhẹ nhàng, kín đáo trong thư phòng, nhưng sao những cái hôn ấy, êm đềm, nhẹ nhàng, cảm giác thấy lâng lâng lên một niềm sung sướng trước những cảm xúc dạt dào của tình yêu thực sự tự đáy lòng của chồng.

Cái làm cho Tâm Đoan bực bội hơn cả là hai đứa con của Thomas cuối tuần vợ chờ tới, hay có khi Thomas đích thân đón hai đứa về nhà, và Thomas tỏ ra yêu thương chúng nó cô cùng, nhiều lúc Thomas sẵn sàng bỏ ra hàng giờ để ngồi chơi với chúng nó ngoài sân sau, hay cả ba cha con dán mắt vào cái Tivi lớn mấy chục inches nằm chình ịch ở vách tường giữa nhà, để xem những trận đấu Football, hay Basketball trong phòng khách, mà ba cha con ngồi chễm chệ, say sưa như những kẻ mất hồn... hay ngồi chơi game với nhau trên computer ở gian phòng chơi game trong nhà, hay cả ba cha con dẫn nhau đi chơi đâu đó mà không thèm để ý, đếm xỉa gì đến Tâm Đoan đang thui thủi ở nhà một mình.

Nghĩ lại mình với bốn đứa con đang bơ vơ không có mẹ ở nhà, nàng đâm ra bực bội, cáu gắt rồi ghét lây cả Thomas. Rồi đôi lúc cãi nhau, nàng nói nàng hiểu, còn Thomas nói Thomas hiểu. Mà Tâm Đoan càng tức, càng giận thì Thomas lại càng đòi hỏi sinh lý mãnh liệt, bắt nàng phải phục vụ hết mình với những trò quái gở mà nàng chưa bao giờ biết, để trả thù cho những tính ương ngạnh của Tâm Đoan.

Những người bạn thân của Tâm Đoan trước đây ai cũng đều xa lánh từ khi biết nàng bỏ chồng theo Thomas. Mất chồng, mất con, mất hết bạn bè thân quen, còn những bà con ai biết được, thì họ tỏ ra khinh

miệt nằng, cho nên những nét vui tươi, sung sướng của những tháng đầu tiên hạnh phúc đã dần dần lùi bước thay vào đó những nỗi ề chề, chua xót, cay đắng, nhục nhã của cuộc đời. Từ những bức xúc như vậy, Tâm Đoan trở nên quạu cọ, tức tối, khó tính, lại càng làm cho Thomas hành hạ đến thân xác của nàng nhiều hơn.

Nhiều lúc Tâm Đoan tức tối nghĩ lại, trước đây ở với Khải, chồng nói, vợ nghe, vợ nói chồng nghe. Có cãi vã qua lại, rồi mau chóng cũng làm hòa, để gia đình lúc nào cũng đầm ấm bên các con. Nhớ những lúc hai vợ chồng cùng dẫn con cái đi chơi, đi ăn phở, đi coi ca nhạc, đi hội chợ, đi picnic... sao thấy cuộc đời nó tươi đẹp, và đây áp những hạnh phúc đến như vậy.

Thế mà nay nàng như ở vào một nhà tù khép kín của nhà Thomas, tha hồ cho hắn hành hạ trên thân thể của mình như một đồ chơi không tốn tiền của hắn vậy.

Có nhiều lúc nhìn thấy hai đứa con riêng của Thomas quần quít bên nhau, Tâm Đoan đã ghen tức, và nhớ đến 4 đứa con của mình quay quắt, nhớ đến căn nhà nhỏ bé kia, nhưng đã chứa đựng bao nhiêu tình cảm, yêu thương....Tuy chật hẹp, thiếu thốn mọi tiện nghi, nhưng ở nơi đó đã sưởi ấm cho trái tim cô đơn, lạc lõng của nàng bây giờ khi nghĩ tới.

Có đôi khi nàng đã có ý định bỏ Thomas để trở về sống với Khải và 4 đứa con, để trở về sự đầm ấm, hạnh phúc của ngày xưa, nghĩ tới như vậy, nhưng nàng không dám quay về, vì mặc cảm tội lỗi, vì chính nàng đã tự ý bỏ chồng và các con đi theo người ta, cũng vì bồng bột, thiếu suy nghĩ nhất thời, trước lối sống sa hoa, giàu có của người. Bây giờ nàng mới có một cảm nghiệm là: không phải sống trong sự giàu có, đầy đủ mọi tiện nghi vật chất là mình đã tìm thấy hạnh phúc, ấy thế mà không hiểu sao trước đây nàng lại bỏ Khải, một người chồng hết lòng yêu thương vợ, và cũng hết lòng lo cho con cái, một người đàn ông có trách nhiệm với gia đình như vậy. Qua Mỹ một mình đi bỏ báo, thức khuya, dậy sớm để kiếm tiền chi tiêu trong gia đình, mà có bao giờ chàng mở miệng cảm râm, trách móc vợ con gì đâu. Vợ được đi học, để lo cho tương lai, nhưng lại đi học cái thói đời ô trọc, xấu xa, trụy lạc, để bỏ chồng theo trai. Ôi nhục nhã cho nàng biết bao nhiêu, biết đường nào, bây giờ nàng tự thấy xấu hổ với lương tâm, và với chính lòng mình đang bị dẫn vò, cắn rứt, về những việc làm sai trái đó.

Nhiều lần nàng muốn mạnh bạo gọi phen về nhà để hỏi thăm sức khỏe mấy đứa con bây giờ ra sao, mà cũng chẳng dám. Vì tự mình cảm thấy xấu hổ, nhục nhã ngay cả với những đứa con, vì sợ chúng nó lại khinh thường một người mẹ lãng loạn, bê bối trong lối sống của mình.

Ôi còn gì là những bữa cơm đạm bạc, vợ chồng con cái quây quần, quần quít bên mâm cơm với cá kho tộ, có rau muống xào tỏi, có nồi canh dưa chua nóng hổi, có cà ghém chấm mắm tôm, sống bên cạnh những đứa con nhỏ, tíu ta, tíu tít bên cạnh gọi mẹ ời. Còn đâu những tiếng cười đùa hồn nhiên, nũng nịu của con bé Thúy.

Đôi lúc Tâm Đoan thấy mình quá hèn hạ, vừa tội lỗi, vừa thiếu trách nhiệm làm mẹ, làm vợ, mà không hiểu sao trước đây đứng trước những quyền rũ của đồng tiền, của danh vọng, của những tiện nghi sang trọng, nàng đã bỏ chồng, bỏ con để đi theo ông chủ Thomas mà không lấy một chút suy nghĩ. Tâm Đoan cũng hy vọng những người phụ nữ nào muốn bỏ chồng con, để đi tìm những thú vui, những thoả mãn của chính mình, dù là tiền bạc, hay những đòi hỏi khát vọng của dục tình, thì hãy mau mau bỏ những ý tưởng rò dại đó đi, hãy ở lại cùng chồng xây dựng hạnh phúc bên nhau, bên những đứa con yêu quý của mình, chúng ta hãy vun đắp, xây dựng trong tình nghĩa vợ chồng, tình nghĩa gia đình. Hạnh phúc là do chúng ta tạo ra, chúng ta cùng nhau vun đắp, xây dựng lên mới có, chứ không phải ai mang đến trao ban cho chúng ta, hay ở trên trời tự nhiên rớt xuống.

Một hôm Thomas mời Tâm Đoan ngồi xuống ghế salon trong phòng khách sang trọng, rồi bảo có chuyện muốn nói với Tâm Đoan.

Cả hai ngồi xuống, Thomas im lặng một chút, đưa tay với lấy ly cà phê nhấm nháp vài hơi rồi bỏ xuống bàn, chậm rãi nói:

- Tôi muốn quay trở về với người vợ cũ, để chung sống với hai đứa con, vì trước đây hai vợ chồng có những chuyện hiểu lầm nhau, nhưng nay tất cả những chuyện hiểu lầm đó đã được giải tỏa, dàn xếp êm xuôi, ổn thỏa, nên chúng tôi quyết định trở về sống chung với nhau như xưa.

Tâm Đoan nghe xong choáng váng, sững sốt, ngạc nhiên chơi vơi khi nghe xong những lời trình bày của Thomas vừa rồi. Tai nàng lùng bùng, tim nàng đập mạnh, hơi thở có vẻ dồn dập hơn... thôi! Cái phao cuối cùng của nàng để bám víu cũng bị những sóng biển tình vũ bão cuốn trôi đi... Nàng khóc, khóc thật nhiều, không một lời oán trách, vì những việc làm sai trái của mình đã gây ra, thì bây giờ hậu quả xảy ra, nàng phải gánh chịu. Nàng cười như điên dại, như kẻ bị điên cuồng, thấy cuộc đời của mình bỗng nhiên vô nghĩa. Ôi trong lúc này, không có một chán chường buồn thảm nào hơn trong lúc tuyệt vọng, nàng muốn chết đi cho xong, cho người đời khỏi nguyên rủa một cô gái đã có chồng, có con mà đã bỏ đi theo trai, bây giờ bị nó bỏ như một con chó ghê, như một đồ vật phê thải, sài rồi phải vất đi vào thùng rác. Thì ra con người của Thomas là yêu đây, bỏ đây, lấy vợ đây, rồi ly dị đây, rồi lấy lại đây, nó thay đổi nhanh quá phát chóng cả mặt. Và vì thế mới hiểu tại sao một số ít người Mỹ những chuyện tình cảm yêu đương lấy nhau đó, rồi lại bỏ nhau đó quá dễ dàng như vậy, họ thay đổi nhanh quá, như người ta thay đổi quần áo. Những đứa trẻ lớn lên trong những gia đình ở vào những hoàn cảnh như vậy, chúng nó sẽ có mẹ, không cha, có cha lại không có mẹ, và phải chăng cuộc sống của một số người ở Mỹ là như vậy sao?

Tâm Đoan xách hành lý trở về khu apartment cũ, mà lòng buồn tê tái, nhưng cương quyết quỳ xuống dưới chân Khải để tạ lỗi, mặc cho chàng nguyên rủa, xỉ vả, các con khinh miệt, chê bai, miễn là cho nàng có một chỗ dung thân nơi đất khách quê người, mà cuộc sống cũng đầy giả tạo, và cạm bẫy này... đã đưa đẩy một số người đàn bà như Tâm Đoan đã lỡ dại, buông trôi cuộc đời theo những ham mê tiền bạc, sự giàu sang phú quý hay bởi quyền rũ của xác thịt nhất thời.

Tâm Đoan sẽ chấp nhận tất cả những cay đắng, nhục nhã đó, để đền bù tội lỗi mà nàng đã gây ra. Nàng sẽ làm lại cuộc đời của một người đàn bà Việt Nam chân chất, hiền hòa, chung thủy, chỉ biết lo cho chồng, lo cho con mà không còn thêm muốn những cái giả tạo lợi dụng bề ngoài của những hạng đàn ông ham muốn nhục dục, đang ra sức thuyết phục những ai nhẹ dạ, để rồi sa ngã vào vòng tay của họ. Nàng tin tưởng rằng một người chồng tốt như Khải sẽ dễ dàng tha thứ, sẵn sàng thông cảm cho nàng và sẽ yêu thương và chấp nhận sự trở về của Tâm Đoan, sau những ngày tháng lỡ làng, tội lỗi nay đã quay gót trở về.

Tâm Đoan sẽ dẹp tất cả mọi tự ái, và đè nén tất cả những cảm xúc nếu có bị thương tổn do Khải gây ra trong lúc nói chuyện. Nàng sẽ nói thế này, thế kia, thế nọ, để mong chồng hiểu và tha thứ cho nàng để cùng nhau nối lại tình cũ nghĩa xưa, xin cho nàng trở về làm lại thiên chức làm mẹ của mình, và làm người vợ để phục vụ và yêu thương chồng, không còn những tư tưởng bỏ chồng đi theo bất cứ một ai khác nữa. Tức hôm nay lá đã rụng về cuội.

Bước từng bước vào khu căn hộ apartment cũ, một khu lao động, nghèo nàn, phải đậu xe mãi từ đằng xa đi bộ vào...

Tới nơi nàng gặp hai người cảnh sát đang đứng trước nhà, tuy cửa đã mở, vẫn không thấy các con đâu hết, mặc dầu hôm nay là ngày chủ nhật.

Hai người cảnh sát thấy Tâm Đoan bước tới liền hỏi:

- Chị có phải là người nhà của ông Khải không?

Ú ớ, chưa biết trả lời sao, mãi một lúc Tâm Đoan mới trả lời:

- Vâng ạ, tôi là vợ của anh ấy.

Người cảnh sát nhanh nhẩu:

- Xin bà tới nhà xác tại... để nhận xác chồng của bà, vì chồng bà đã bị tai nạn giao thông sáng nay lúc 4 giờ sáng tại...

Nghe xong, tay chân Tâm Đoan bủn rủn, rụng rời, nàng quỵ xuống ngay tại chỗ, rồi khóc nức nở, tức tưởi, nàng gào thét lên trong sự đau đớn của một người đàn bà tội lỗi đã trở về, thì chồng đã vĩnh biệt ra đi.

Nàng nhanh nhẩu đến nhà quàng ngay lập tức. Gặp đứa con trai đầu lòng, nó nhìn mẹ như oán trách rồi nói:

- Cả đêm hôm qua, bố không ngủ được, vì em Thúy bị sốt cao, co giật, nên bố phải lấy thuốc hạ sốt pha nước chanh cho em uống, rồi lấy nước mát lau cả người em suốt đêm, vì bố chỉ sợ em co giật nhiều, sẽ ảnh hưởng đến não bộ của em về sau, nên bố thức trắng đêm, mà 3 giờ rưỡi sáng bố phải đi bỏ báo cho người ta, có lẽ vì quá mệt và mất ngủ, nên bố đã gây ra cái chết oan uổng cho chính mình.

Nghe xong, Tâm Đoan chỉ còn biết chạy đến bên xác chồng mà ôm đại lấy mà khóc, không còn nghĩ đến thân xác vô tri, vô giác, bất động, lạnh lẽo kia, và gào thét lên trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Anh Khải ơi, hôm nay em đã vô cùng hối hận về những việc em đã làm.

Nàng gào thét trong tuyệt vọng:

- Anh Khải ơi, sao anh lại bỏ em ngay ngày em tìm về để tạ lỗi với anh, em là người đàn bà trắc nết, đáng bị nguyên rủa, em là người đáng chết chứ không phải anh. Anh ơi, ở dưới suối vàng xin anh tha thứ cho em, một người vợ lẳng lơ, mà nay đã thống hối ăn năn trở về, muốn làm lại cuộc đời. Em mong rằng đời sống của em hôm nay sẽ làm gương sáng cho những phụ nữ khác, mong rằng họ đừng vương vào cảnh đời như em, bỏ chồng, bỏ con để đi theo tình nhân.

Thế là Tâm Đoan cứ khóc hoài, khóc mãi như oán trách cho chính mình đã gây ra cái chết oan uổng của chồng...

Sau khi chôn cất chồng xong, 49 ngày sau đó, buổi chiều nào Tâm Đoan cũng ra ngồi bên ngôi mộ của chồng mà khóc sụt sùi như để thương tiếc cho một người chồng tốt, một người cha gương mẫu đã không quản ngại gian khổ để nuôi con trong những hoàn cảnh trái ngang đầy chua xót của cuộc đời, mà nay đã vĩnh viễn ra đi, và sau đó chủ nhật nào nàng cũng đem đồ ăn uống và ngồi chơi bên ngôi mộ chồng với mấy đứa con cả ngày ngoài ấy, để thương nhớ về người chồng quá vắng, trong những thương nhớ ngậm ngùi khôn nguôi. Và từ đó về sau nàng không bao giờ còn có ý tưởng lấy thêm một người đàn ông nào nữa, Tâm Đoan chỉ ở vậy nuôi con cho đến khi chúng nó trưởng thành. Và chúng nó nay đã trở nên những người tài đức trên đất nước Mỹ. Nhìn thấy chúng nó thành công trên đường đời ở nơi đất khách quê người, Tâm Đoan cũng vui vẻ hãnh diện vì mình đã làm tròn bổn phận thay chồng để dạy dỗ và lo lắng cho các con nên những người tốt như hôm nay.

NDT

6-30-07